

Boris Kulenović

ĆELA I JA

Dugovali smo Svilenom novac. Ćela i ja. Hiljadarku. A Svileni je lomio noge i za stotku.

Istina je da smo Ćela i ja dosta nespretno vodili taj posao.

Postalo nam je nedovoljno dvadeset posto od paketa. Na kraju smo više gurali u sebe, nego što je išlo na ulicu i u školu.

Tako je naš dug za heroin porastao do hiljadarke.

Pomalo smo brinuli. Ali smo se zaista zabrinuli kada je Svileni prebio Ćelu. Sećam se toga vrlo dobro.

Svileni se dovezao na onoj svojoj hondi i kroz rupu u ogradi ušao u školsko dvorište. Ćela ga nije primetio, bio mu je okrenut leđima i pričao s navijačima.

Inače Ćela je, to možda ne znate, ponovac i dovoljno krupan da iza njega može da se sakrije čak i njegova debela keva.

Elem, Svileni mu je prišao s leđa, pozvao ga po imenu i Ćela, ljudi moji, više nije imao dva zuba. Kad je pao, dobio je još šest udaraca nogom. Kaubojskim čizmama. Uopšte ne znam zašto tog tipa zovu Svileni.

Svi su se razbežali.

Dok se Ćela na zemlji uvijao kao crv, Svileni se okrenuo prema meni. Majko gotov sam, pomislio sam.

"Za nedelju dana hoću nazad i kintu i kamatu", rekao je on.

Eto, takav vam je taj Svileni. Nikad ne priča baš puno. Dela, moglo bi se reći.

Bilo je jasno kao dan da negde moramo izbunariti soma.

Ćelin matori bio je u bolnici već dugo. Imao je belog golfa, kojeg, bar na ovom svetu, više neće voziti. Ćela je znao gde stari krije rezervni ključ.

A ja sam u Beograd znao nekakvog ciganina lbru koji je imao auto-servis na crno, negde pored Save. E taj se nagledao ukradenih kola i znao je da se postara za njih. Ako nije u ćuzi, ima jeftino da pazari golfa, rekao sam Ćeli.

"Genijalno", rekao je on. Zapravo, nije rekao baš to, jer je bio malo, da kažem, tupav.

I onda, jedne noći, došao sam do Ćele da to izvedemo. Njegova keva čvrsto je spavala, jer je pila apaurine. Čuo sam je kako hrče iza poluotvorenih vrata spavaće sobe.

Popili smo pola litre čaja od čaura i sišli do kola.

Jedva smo upalili, ali je posle sve išlo fino. Da vam kažem, taj Ćela ima čak i nekakav talenat za vožnju.

Bio je novembar i dosta hladno. Neka, manje murije na drumu.

Vozili smo se i slušali radio.

U pregradi za rukavice pronašao sam utoku. Bereta. Ćelin ćale bio je za života neka krupna riba.

Kad je video utoku, Ćela je hteo da se vratimo i ucmekamo Svilenog.

"Nije ti baš neki fazon", rekao sam, "iza Svilenog dolazi Vuneni".

"Ko je sad pa taj?", pitao je Ćela. Eto, vidite da nije baš bistar.

Uglavnom, odgovorio sam ga od tog nauma, pa smo se usput malo zabavljali i gađali saobraćajne znake, dok nismo potrošili sve metke.

Stigli smo do predgrađa u samo svitanje. Bila je nedelja ujutru i na ulici ni žive duše. Kada smo savili ispod mosta i krenuli ka Cigan-mali, golf se zakašljao, poskočio nekoliko puta i stao.

"Jebem ti", rekao je Ćela.

Kazaljka na meraču goriva pokazivala je nulu.

"Šta sad?"

"Koliko imaš love?", pitao sam ga.

"Digao sam kevi pedeset glava".

Ćela je našao pozadi nekakav plastični balon. Odgurali smo auto malo u stranu i krenuli nazad.

Ljudi, baš sumorna šetnja. Bolno hladno. Malko nas je tresla i kriza. Stalno duva vetar i za noge lepi staru, masnu hartiju i najlon kese.

Imao sam još svega dve pljuge, ali, srećom, naiđemo na neki kiosk i tu kupimo duvan i dva decilitra neke brlje.

E jedna smešna stvar se tu desila. Pazite, Ćela je u pojas gurnuo prazan pištolj, ali tako da se ispod spitfajerke vidi da nosi oružje.

Bilo je dosta gotivno videti kako taj prodavac trepće kad smo ušli. Mislim, usrao se, fakat, kada je procenio kakvi smo mačori, he, he...

Napešaćili smo se bogami dok nismo stigli do pumpe. Kad si u autu, ta razdaljina izgleda smešno.

Rekao sam Ćeli da se ne glupira sa pištoljem i da ga negde skloni. Ti tipovi na pum-pama su prilično nervozni i izvesno naoružani. A dalje, oni imaju metke u puci, što sa nama nije bio slučaj.

Lepo, došli smo tamo, kupili pet lija supera i krenuli ka mestu gde smo ostavili kola.

Odmah iza pumpe protezala se zelena plehana ograda oko nekog gradilišta. Kada sam bolje razmislio, video sam da ćemo, ako presečemo pored nje, ići kraćim putem.

Cuga nas je malo ugrijala, pa smo se zezali i gledali plakate za cirkus Medrano. Prošli smo gradilište i zabasali u smeće i šiprag.

"Vidi ovo, jebo te!", povikao je Ćela.

Prišao sam i ugledao nekog klošara, pijanduru. Spavao je na rastavljenim kartonskim kutijama.

Ja bih, majke mi, prošao i ne bih ga ni video.

Nije baš bajno izgledao. Ta skitnica, mislim. Sakrio je glavu u podignut, mastan okovratnik odurno prljavog kaputa. Skupio se ko petoparac. Na nogama jeftine platnene patike, od onih, jedan par za deset glava i pored njega najlon kesa sa boktepita kakvim ritama unutra. Kuga živa. E da, pokrio se bajagi nekim izbljuvanim sintelonom.

Ćela ga šutne u đon patike i kaže mu:

"Ustaj ćale!"

"Doručak je gotov šefe", kažem onda ja.
"Ustaj ološu kad prolazi gospoda", opet će Ćela. I stane mu martinkom na glavu.
Ljudi, taj se nije ni pomerio. Kao one bube što se prave mrtve kad skontaju da si ih otkrio.
Bi mi čudno. Uhvatio sam Ćelu za rukav i probao da ga odvučem.
"Ajmo bre", gledao sam da se izgubimo.
"Evo rakije burazeru", Ćela je bio neumoljiv. Istresao je ostatak svoje rakije na lice tog starca. Ovaj ni da mrdne.
"Ćelo, odoh ja", kazao sam i okrenuo se.
Malo kasnije, čujem Ćela trči za mnom.
"Daj mi šibicu", kaže.
Mahinalno sam mu je dao, a on meni pruži kanister.
"Nemoj Ćelo, nemoj, molim te!", povikao sam i potrčao za njim.
Stigao sam taman na vreme da vidim da je zapalio stranicu nekih starih novina.
"Evo čiča ugrej se malo", kazao je.
Ne da je planulo.
Morali smo da odskočimo da nas ne oprlji.
Srce mi se popelo u grlo. Okrenuo sam se, bacio benzin i potrčao kroz mokro grmlje. Preskakao sam bačene šporete, gajbe, stare gume... Negde su mi sa nosa spale i naočare.
Kad sam izbio na neki širok drum, okrenem se i vidim gust crni dim u daljini.
Gde je Ćela, ne znam. Ne znam, jebiga, ni gde sam ja.
Udarim na levu stranu ne bih li dospao do bilo kakavog putokaza.
Hodao sam tako dobrih dvadeset minuta. Onako u sebi se zakunem da ću od sada biti dobar i pristojan. Ne vodi ovo, bre, ničemu.
Rešim ja tako da sve, osim ovog, ispričam matorima, razrednoj, pa će nešto već da se desi.
Pored mene grme kamioni i pokoji auto. Počela i kiša.
Čujem, zaustavljaju se iza mene kola. Pogledam. Murija.
I znate šta, unutra, na zadnjem sedištu Ćela. Sa masnicom na oku. Našli mu pištolj.
Digao sam ruke i oni me zapakuju pozadi.
Izlazim evo za tri meseca. Ispalo je da je matori klošar već bio mrtav kada smi mi naišli. Smrznuo se, šta li.
"Zamisli da nije bio mrtav", kažem ja posle Ćeli, dok smo sedeli jedan pored drugog u sudnici.
"Zašto?", pita on mene. Eto, takav vam je Ćela. Šta mu vredi srce, kad nema pameti. Nimalo.